„Ti navrchu museli dočista zmagořit!!!“ Starosta Horváth se držel oběma rukama za hlavu, zíral tupě na obrazovku počítače a vypadalo to, že to s ním každou chvíli sekne.

Sekretářka Houdková se beze slova zvedla ze židle a odešla jako obvykle vařit tuplovaný kafe s rumem. Dobře věděla, co bude následovat. Starosta praští pěstí do stolu a bude řvát jako tygr, že se na tu funkci může vysrat. A to se taky stalo. Uslyšela ránu do stolu, řev starosty, že se na tu funkci může vysrat. Potom už nic. Houdková zpozorněla. Mělo přece následovat starostovo falešné hraní na housle. Nechala kafe kafem a s obavami toho nejhoršího se rozběhla chodbou ke starostově kanceláři. Starosta však seděl za počítačem a držel se oběma rukama za hlavu. Přelétla očima obrazovku počítače. Bla, bla, bla a končilo to tím, že pokud starosta něco neudělá se začleněním menšin z okolí do obce, tato ať v žádným případě v příštím roce nepočítá s nějakým navýšením dotací z ministerstva práce a sociálních věcí. Následoval podpis ministra. Houdkové bylo v té chvíli starosty líto. Stejným způsobem položil svoji funkci celkem osmnáctkrát.A nenašel se žádný blbec, přesně citovala starostova slova, kterej by tu funkci vzal. Věděla, že to bude i podvacáté. Raději odcupitala jako myška zpátky do kuchyňky. Tuplovaný kafe zalila tuplovaným rumem a odnesla ho starostovi do kanceláře. Jenže ten už tam nebyl. Vypnula jeho počítač a odešla si zakouřit na záchod. Z jeho okénka stačila ještě zahlédnout starostu, jak mizí v hospodě. Zítra nejspíš přijde později, pomyslela si a slastně vyfoukla cigaretový kouř ke stropu. Z kapsy riflových kalhot vysvobodila mobil a poslala SMS Páťovi, aby si vzal v práci na zítřejší dopoledne náhradní volno a přistál u ní doma.

x x x xx x x x x

Asi tak po půlhodince a šestým rumu se starosta konečně zklidnil a svolal mimořádné obecní zastupitelstvo do hospody. Hajnej Jelen, čerstvě vyléčený alkoholik, se zdráhal. Jenže starosta byl tvrdej. Dopadlo to přesně tak, jak hajnej předpokládal. Vožrali se všichni. A von tuplovaně.

x x x x x x x x x x

Od mimořádného zastupitelstva v hospodě neuběhlo ani tři čtvrtě roku a události na obecním úřadě nabraly rychlý spád. Počítač byl zahlcený e-maily. Starostové měst, městysů a obcí byli zvědaví. Houdková, která se všem snažila odpovědět, tak neměla celý den čas na kouřovou a ani na Páťu. A to už byla pěkně nadržená! Ovšem daleko, daleko víc byl nadrženej starosta Horváth. Jenže docela úplně jinak než Houdková. K návštěvě obce se totiž ohlásil sám ministr pro místní rozvoj. Měl to tak být vůbec první ministr v historii, který kdy obec navštívil.

x x x x x x x x x x

Den M /ministr/ konečně nadešel. Ministr přijel ve služebním mercedesu na okraj návsi doslova jako Širón. Padesátka v obci jeho řidiči nic neříkala a ministrovi taky ne. Celou cestu, jak jinak, docela určitě alibisticky prospal. Náves byla plná lidí, kteří mávali jako o život. Ministr potřásl starostovi pravicí a pronesl pár slov do mikrofonu. Nejraději by měl tenhleten cirkus co nejdříve za sebou. Jenže i v něm doutnala jiskřička zvědavosti. Obrátil se na starostu. Ten okamžitě pochopil o co ministrovi jde a spustil: „Nebylo to v žádným případě jednoduchý. Chtěl bych vidět na mým místě toho Čunka ze Vsetína. Ukecat všechny trampy z okolí, aby se přestěhovali od řeky z údolí do vesnice, to byl nadlidskej výkon ….“
„Mám takový pocit, že pan kolega z ministerstva práce a sociálních věcí měl, v případě začlenění menšin do společnosti, na mysli něco docela úplně jiného“, pochybovačně pronesl ministr.
„Jenže to byl příkaz svrchu a my jsme tady jiný menšiny k začlenění do společnosti neměli!“ pohotově zareagoval starosta.
Ministr to v žádném případě nemínil vzdát: „Co já vím, tak trampové přece uznávají absolutní volnost.“
„A to víte odkud, … pane ministře?“ zeptal se udiveně starosta.
„Taky jsem jezdil na vandry. Dokonce jsem měl přezdívku Bobr. Ale to už je pěkně dávno. “ Ministr mávl rukou a přitom na starostu demonstrativně vycenil svůj chrup, kterému dominovaly dva pěkně vyvinuté horní řezáky.
Starosta si mezi palcem a ukazováčkem své pravice promnul drobný, uzounký knírek pod nosem a pokračoval : „Taktika, kterou úspěšně použili pionýři divokého západu proti indiánům, proti trampům totálně selhala. Myslím, že nejvíc na to doplatil hajnej Jelen. Už je zase chudák na protialkoholním léčení. Trampové ho v hospodě vodrovnali za jedinej prodlouženej víkend. A to byl nějakej krajskej přeborník! Varoval jsem zastupitelstvo, že s těma nemocema, to na trampy nemá cenu ani zkoušet. Jsou většinou sportovci, navíc, jak se zpívá v jejich jedné písničce, vočkovaný satanem. Jenže zastupitelé si to nedali za žádnou cenu vymluvit. Chtěli vyzkoušet všechno. Co kdyby to náhodou vyšlo. Špitální deky z infekčního nebyly k dispozici, a tak jsme zvolili náhradní variantu. Celý dvě kila syrečků s listeriozou jsme jim dali v hospodě sežrat. A vono nic! Hospodskýho psi přitom syrečky jenom vočuchali a do měsíce bylo po nich.

Dost jsme si slibovali od třetí možnosti – odkoupit ty jejich parcely. Začalo to na padesátníku za metr čtvereční a končilo to u částky dva a půl tisíce korun. Myslíte si, že na to zabrali? Ani náhodou! Řekli, že si ty peníze můžeme klidně strčit někam. Svolal jsem ještě několik mimořádných schůzí zastupitelstva, kde se probírala taktika, jak na ně. Musíte pane ministře uznat, že hajnej Jelen s flintou citelně chyběl. Ten by se s nima v žádným případě nemazlil. Z vlastní iniciativy jsem jim začal vypínat ve srubech elektrický proud. Ani to jim nevadilo. Oprášili petrolejky a navíc mi dali přezdívku Elektrickej pošuk. Kvůli ní jsem nemohl ani v pátek páchnout mezi ně do hospody. Nespal jsem a ani nejedl. Začínal jsem být pomalu zralej pro cvokhaus. Ze zoufalství jsem se vrhl na obecní kroniky. Člověk se má přece poučit u předků. Přečetl jsem je dvacet roků nazpátek. A konečně jsem je měl na lopatě! “

Ministr celou dobu ani nedutal. Očima visel starostovi na rtech a čekal, až se konečně opět pohnou. Starosta si ministrův údiv řádně vychutnal. Trvalo dobrou půlminutu, než zase pokračoval: „Nakecal jsem jim, že se v tom jejich údolí začne co nevidět stavět přehrada. Do měsíce to všichni do jednoho vzdali.“ Starosta raději pomlčel, že ta myšlenka se stavbou přehrady nebyla z jeho hlavy. Před dvaceti lety s ní přišel nějakej malej úředníček z ministerstva, o kterým obecní kronikář napsal, že měl nedaleko chatu a neměl se kde koupat.

„Ale to jste jim pane starosto zase tak moc nelhal. Nejpozději do roka se všude tady,“ ministr máchl rukou přes náves až k údolí „začne stavět přehrada. Nakonec je to ve státním zájmu. V okolí se tím pádem zvýší zaměstnanost, lidi si vydělají a budou se mít dobře. “

Ministr totálně zkoprnělému starostovi na rozloučenou řádně zapumpoval jeho ochablou pravicí a zavolal na svého řidiče: „Josef, pojedem! Mám tady nedaleko chatu a chtěl bych se tam podívat. Už jsem tam nebyl dobrých dvacet let.“ Vzápětí nasedl do služebního Mercedesu, který s ním vystartoval kosmickou rychlostí z návsi.

Jenom škoda, že pan ministr už neviděl starostu. Ten si totiž hned po jeho odjezdu sundal kalhoty, po nich trenýrky, podřepl si a veřejně složil svoji funkci.

Mirek Novák – Kazatel ----------

Povídka je z právě vydané sbírky Kazatelovy ***ZACHRANNÁ BRZDA*** , které bude mít křest již tento víkend na vyhlášení výsledků 35. ročníku Trapsavce.
Ale o tom všem až příští pátek...